

Харченка Олексія Петровича
вул. Шевченка, 400/87, м. Львів, 79069
тел. 0504303479, 0964736256
ел. пошта: damark2013@ukr.net

**Шановні науковці, викладачі та студенти
науково-дослідних та навчальних установ України!**

Усе своє свідоме життя я вважав, що державне майно та державні гроші є власністю народу, тобто кожний громадянин держави є рівноправним співвласником державного майна і коштів державного бюджету. Але виявилось, що в сучасній державі Україна, яку ми з Вами створили у 1991 році, громадяни України не є власниками державного майна і коштів.

На початку становлення нашої держави право народу бути власником державного майна визнавалося 11 статтею Конституції УРСР 1978 року із змінами, внесеними парламентом незалежної України, яка діяла до 1996 року. Ця стаття стверджувала, що державна власність є спільним надбанням всього народу, а в склад державної власності крім землі та надр входили також державні підприємства, установи та банки з їх капіталом.

Народні депутати другого скликання, які приймали Конституцію України 1996 року залишили в ній право громадян бути власниками землі та її надр, але не вказали хто є власником державного майна і коштів, а через закони призначили себе власниками державного майна і коштів. Про те, що 450 народних депутатів є власниками державного майна однозначно було вказано в Законі України «Про власність», який діяв до 2007 року. Стаття 32 цього закону визначала, що суб'єктом права загальнодержавної (республіканської) власності є держава в особі Верховної Ради України.

Закон про власність втратив чинність після прийняття Цивільного кодексу України, в якому стаття 326 визначала, що власником державного майна і державних коштів є держава Україна. Законодавці не дали визначення терміну «держава Україна». Володіти будь-яким майном, у тому числі і державним, можуть тільки люди, але на даний час на законодавчому рівні не визначено які конкретно люди представляють державу і, відповідно, є власниками державного майна і коштів.

В діючій Конституції України та в законах не має визначення терміну «держава Україна». Я звертався до керівництва Верховної Ради України, вислав це звернення на електронну пошту кожного народного депутата, звертався до Президента України, як до гаранта дотримання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина, з проханням відновити право громадян бути власниками державного майна і коштів, та дати конкретне законодавче визначення терміну «держава Україна». У відповідь отримав відписки що моє прохання буде взяте до відома.

В кінці 2021 року я звернувся до керівництва провідних наукових установ з проханням дати наукове визначення терміну «держава Україна», а саме: президента НАПрН України О. В. Петришина, директора інституту держави і права імені В. М. Корецького Ю. С. Шемшученка, ректора Київського університету права НАН України Ю. Л. Бошицького, ректора Національного університету «Одеська юридична академія» В. Є. Загороднього, ректора Харківського університету імені В. Н. Каразіна Т. Є. Кагановської, директора Національного інституту стратегічних досліджень О. В. Богомолу, директора Інституту історії України В. А. Смолія.

О.В.Богомолу в короткому листі повідомив, що підняті мною питання будуть розглянуті надалі експертами інституту. Заступник директора Інституту історії України О.П.Реєнт повідомив, що теоретично є неможливим досягти остаточного, раз і назавжди визначеного змісту поняття «держава Україна». Ю.Л.Бошицький дав відповідь одним реченням, що Київський університет прав є освітньою установою, тому вирішення поставленого мною питання не входить у статутні функції університету (хто повірить, що науковці університету крім навчання студентів не займаються науковою роботою?). Інші керівники, до яких я звертався проігнорували моє звернення, їм, мабуть, не вигідно пояснювати простим громадянам що таке є Україна.

Поцікавився чому вчать наші науковці студентів. Читаю навчальний посібник «Теорія держави та права» під редакцією професорів Гусарева С. Д. та Тихомирова О. Д.

Спочатку вони визначають, що **держава – це форма організації політичної влади**, потім пишуть, що пізнання ознак держави є складним, і в підсумку дають наступне визначення держави: **держава – це суверенна, політико-територіальна організація влади суспільства, яка виражає, узгоджує і забезпечує інтереси населення шляхом встановлення загальнообов'язкових правил поведінки за участю спеціальних органів управління та правового примусу, вирішує загальносуспільні справи і виступає суб'єктом міжнародно-правових відносин.**

Для мене є незрозумілим вислів «**політико-територіальна організація влади суспільства**». Суспільство держави – це всі її громадяни, від новонародженого до старої людини, яка досить часто вже недієздатна. То що, і новонароджені, і недієздатні входять в цю політичну організацію і борються за владу, бо головна мета будь-якої політичної організації – це завоювання влади в державі?

Читаю Юридичну енциклопедію під редакцією Ю. С. Шемшученка. **Держава – це сукупність людей, території, на якій вони проживають, і суверенної у межах даної території влади.** І друге визначення – **це організація політичної влади, головний інститут політичної системи суспільства.** Не розумію, як можна складати докупки людей, територію і владу, але з цих визначень поняття держави, як і з інших, з якими я ознайомився, зробив висновок, що для наших науковців головна ознака держави це політична влада.

Вікіпедія визначає: **Політична влада** — здатність однієї людини або групи осіб контролювати поведінку громадян і суспільства, виходячи із загальнонаціональних чи загальнодержавних завдань, або з власних, коли влада в державі належить олігархам.

Тож нашу молодь вчать, що головне в державі влада, і, виходить усе державне майно і гроші належать людям при владі.

Я не науковець і тому не бачу проблем з визначенням ознак сучасної держави, бо Україна - сучасна держава. Перша і головна ознака – наявність людей, які створюють цю державу. Немає людей, немає держави і державної влади. Друга – люди, які створюють державу, добровільно визнають себе громадянами цієї держави та домовляються про основні принципи співіснування громадян у цій державі. Третя – наявність території, обмеженої державним кордоном, на якій ці люди живуть. Четверта – визнання цієї держави в межах її державних кордонів іншими державами світу.

Для себе я зробив наступне визначення терміну «держава Україна»:

Держава Україна – це об'єднання людей, переважно української нації, на землях своїх предків, в межах кордонів, визнаних іншими державами світу, які добровільно визнали себе громадянами України та домовилися дотримуватися принципів організації суспільного життя в державі на засадах, визначених Конституцією України.

Виходячи з цього визначення в мене виникла необхідність розібратися з принципами організації суспільного життя, які закладені в діючій Конституції України. Починаю читати перше речення преамбули Конституції і одразу бачу що депутати, які приймали Конституцію, **збрехали, заявивши, що прийняли цю Конституцію від імені Українського народу - громадян України всіх національностей!** На першому всеукраїнському референдумі, який відбувся до прийняття Конституції 1996 року, народ України вирішив тільки питання створення незалежної держави України, але не надавав народним депутатам дозволу замість нього приймати Конституцію України. У 1992 році за рішенням парламенту проходило всенародне обговорення проекту нової Конституції, і більшість громадян в організаціях і колективах, де проводилося це обговорення, підтримували цей проект. А преамбула цього проекту визначала що Український народ затверджує конституцію:

Ми, український народ - громадяни України усіх національностей, виражаючи свою суверенну волю, спираючись на багатовікову історію українського державотворення і на основі здійсненого українською нацією права на самовизначення, дбаючи про забезпечення прав і свобод людини та гідних умов її життя, піклуючись про зміцнення громадянської злагоди у суспільстві, прагнучи розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, усвідомлюючи відповідальність перед нинішнім і майбутніми поколіннями, керуючись Актом проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року, схваленим 1 грудня 1991 року всенародним голосуванням, затверджуємо цю Конституцію - Основний Закон України.

Всенародного обговорення проекту Конституції 1996 року не проводилося, до громадян України законодавці не донесли, що проект Конституції 1996 року в принципових питаннях відрізняється від проекту 1992 року. Так в проекті 1992 року виконавчу державну владу очолює Президент, а не Кабінет Міністрів України, суддів обирає парламент, а не призначає Президент.

Прийнявши без узгодження з громадянами Конституцію України, народні депутати другого скликання порушили діюче на той час законодавство, а саме, ст. 5 Конституції України 1978 року, яка визначала: **«Найважливіші питання державного життя виносяться на всенародне обговорення, а також ставляться на всенародне голосування (референдум)»**.

Дехто скаже, хіба так важливо те що депутати прийняли Конституцію без погодження з народом України. Так, це дуже важливо, це принципове питання, на яке законодавці і Конституційний Суд України посилаються коли приймають рішення про обмеження права народу бути господарем у своїй державі. Наприклад, народним депутатам не сподобалося що Закон України "Про всеукраїнський референдум" від 6 листопада 2012 року дозволяє громадянам на всеукраїнському референдумі приймати зміни до Конституції України, бо це не прописано в діючій Конституції. Вони звернулися до Конституційного Суду України, і той своїм рішенням від 26.04.2018 року № 4-р/2018 скасовує Закон України "Про всеукраїнський референдум". Цим було ліквідовано конституційне право громадян на організацію і участь у референдумах за народною ініціативою, передбаченого статтями 38 і 72 Конституції України. В цьому рішенні Суд зазначає: **«Конституційний Суд України неодноразово підкреслював природу Конституції України як результату здійснення народом установчої влади»**, тобто Конституційний Суд вважає що народ України погодив прийняття такого тексту Конституції, і далі пояснює чому прийняв таке рішення: **«народ, маючи суверенну прерогативу щодо здійснення установчої влади, водночас перебуває у визначених Конституцією України межах щодо порядку її здійснення»**. Виходить, що народ сам себе обмежив у своїх правах. Другий приклад, стаття 74 Конституції України визначає: **«Референдум не допускається щодо законопроектів з питань податків, бюджету та амністії»**. Знову виходить, народ України, як господар в державі, найняв на роботу «слуг народу», а ті без погодження господаря прийняли Конституцію України і сказали господарю що він не має права втручатися у те, як «слуги народу» керують державною господаркою і куди витрачають кошти. Тож повертаюся до того, з чого почав це звернення, «слуги народу» не визнають права громадян бути власниками державного майна і коштів, права на вирішення як треба жити і розвивати державну господарку, і тому безкарно грабують і розтринькують державне добро і кошти.

Перший розділ Конституції України визначає яку ми державу створили у 1991 році та основні принципи організації суспільного життя в цій державі.

Стаття 1 конституції визначає що Україна є демократична держава.

Наукова література визначає: **демократія** – це політичний режим, при якому єдиним легітимним джерелом влади в державі визнається народ. Але Конституція України крім влади народу створює ще п'ять влад – це три державних влади (законодавча, виконавча та судова), влада Президента та влада Конституційного Суду. Президент України В. Зеленський правильно сказав, що ці п'ять влад не є владами, а «слугами народу». На моє переконання в Конституції повинна залишитися тільки влада народу – громадян України, а інші влади повинні називатися Службами, бо їхнє головне призначення служити громадянам, забезпечувати чітке функціонування демократичного громадянського суспільства України.

Наукова література визначає: **демократична держава** – це держава, заснована на здійсненні народовладдя шляхом забезпечення прав громадян, їх рівної участі у формуванні державної влади і контролі за її діяльністю. А що таке «народовладдя» в державі, для чого воно засновується, яка його мета? Знову звертаюся до наукової літератури: **народовладдя** – приналежність всієї влади народу і вільне здійснення народом цієї влади відповідно до його суверенної волі та інтересів. Тобто, народ (громадяни, які мають право голосу) створюють державні і місцеві установи, наймають на службу у ці установи посадовців, надають цим посадовцям відповідні повноваження та обов'язки, контролюють виконання посадовцями їхніх обов'язків. А з якою метою громадяни здійснюють свою владу? Хіба за 30 років незалежності України, впродовж яких народ України згідно з її Конституцією є єдиним джерелом влади, життєвий рівень громадян піднісся до рівня передових держав світу, чи може наша держава стала по своїх економічних, соціальних та інших показниках на рівень з передовими державами світу?

Як показує історичний досвід, у всі часи існування людства, ті хто отримував владу, використовували цю владу у першу чергу для свого збагачення. Тож і громадяни України повинні використовувати владу у першу чергу для піднесення життєвого рівня людини.

На моє переконання народовладдя в Україні повинно базуватися на трьох головних принципах:

1. Народ України – громадяни усіх національностей є єдиною владою в державі, всі структури державного і місцевого рівня, які створюються для забезпечення якісного життя людини в державі, є Службами. Громадяни є засновниками державних і місцевих служб та шляхом затвердження головного закону держави – Конституції України надають керівникам цих служб необхідні повноваження, визначають їх обов'язки та встановлюють відповідальність службових і посадових осіб за протиправне використання повноважень або не виконання своїх обов'язків.

2. Громадяни є власниками всього національного добра, в яке входить земля, крім приватної, її надра, водний та повітряний простір, водойми та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони, рухоме і нерухоме державне майно та корпоративні права, кошти державного бюджету, інтелектуальна, культурна, наукова та історична спадщина.

3. Кожний громадянин, як рівноправний співвласник національного добра, періодично, у визначені законом терміни, отримує на свій рахунок частку коштів від експлуатації та реалізації національного добра.

В Конституції України держава має багато функцій і обов'язків, вона відповідає перед людиною та забезпечує права і свободи людини (стаття 3), забезпечує, гарантує і сприяє вільному розвитку, використанню і захисту російської, інших мов національних меншин України (стаття 10), сприяє консолідації та розвитку української нації (стаття 11), дбає про задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами держави (стаття 12), забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності (стаття 13), здійснює особливу охорону землі – основного національного багатства (стаття 14), гарантує свободу політичної діяльності (стаття 15), збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави (стаття 16), захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу (стаття 17).

То хто ж конкретно, які посадові особи, виконують перераховані в першому розділі Конституції функції і обов'язки держави? Розглянемо статтю 3 Конституції. Якщо держава – це всі її громадяни, то як вони можуть відповідати перед людиною та утверджувати і забезпечувати права і свободи людини? Це можуть здійснювати тільки державні служби, а саме, виконавча і судова державні влади. Тож ця стаття визначає що держава це державна влада. Стаття 17 Конституції визначає що захист суверенітету і територіальної цілісності України є функцією держави, справою всього Українського народу. В цьому випадку виходить що державою є весь Український народ.

Прошу звернути Вашу Увагу на такий обов'язок держави як відшкодування людині і громадянину матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами при здійсненні ними своїх повноважень, за рахунок держави (стаття 56). Шкоду людині зробили конкретні чиновники, а відшкодовують фактично громадяни з свого державного бюджету.

Виходить, як володіти і керувати державним майном і коштами та отримувати від цього зиск, то держава – це державна влада у вигляді чиновників усіх рангів, а як воювати за свою державу та незалежність, або відшкодовувати збитки то держава – це **Український народ - громадяни України всіх національностей!**

Всі визнають, що судова державна влада найбільш корумпована в Україні. Так би не повинно було бути, бо судова влада і судді згідно Конституції є абсолютно незалежними. А хіба є в світі абсолютна незалежність? Абсолютної незалежності не існує, завжди хтось від когось, або щось від чогось залежить. Судді, ще будучи кандидатами в судді залежать від комісії, яка визначає їх фах, та рекомендує для призначення на посаду судді. Ця комісія складається в основному з суддів, яких можна підкупити. Далі судді залежать від Президента України, який призначає рекомендованих кандидатів на посаду судді. Але в реальності Президент не в стані володіти інформацією про тисячі кандидатів в судді, яких він повинен призначити на посаду, тому фактично

рішення кого треба призначати на посаду судді а кого ні, приймають чиновники Офісу Президента (колишньої Адміністрації). Ці чиновники мають вплив на суддю і після призначення на посаду через процедуру прийняття присяги судді. Яскравим прикладом є такий факт. Громадянин Князев В.С. був призначений на посаду судді 13 листопада 2013 року (тепер він є Головою Верховного Суду), і з цього дня почав виконувати повноваження судді Миколаївського окружного адміністративного суду. Присягу судді Князев В.С. склав лише 31 березня 2015 року. Переконали, що Князев В. С. хотів одразу скласти присягу, але чимось не догодив чиновникам Президента, і тому ті відтермінували процедуру прийняття присяги поки проблему не було вирішено. Судді, як і всі люди, хочуть мати гарний заробіток, а розмір їхнього заробітку залежить від народних депутатів, бо ті приймають закон про те як треба платити суддям. Виходить що судді є залежними від чиновників усіх державних влад і абсолютно не залежні від громадян, тому і судять на користь чиновників та можновладців.

За роки незалежності України судова система через родинні зв'язки зрослася з системами адвокатури, прокуратури та іншими юридичними державними системами, і перетворилася в майже незалежний клан, який обслуговує клан високопосадовців і олігархів.

Я бачу тільки одне рішення для подолання корупції в судовій системі – це поставити суддів в залежність від волі громадян України. Така залежність суддів від громадян передбачена статтею 71 Конституції України, яка визначає: **Вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування.** В Україні є три органи державної влади, тож у відповідності до цієї статті громадяни повинні обирати кандидатів до законодавчої, виконавчої та судової державних влад. Причому ці вибори відбуваються на основі прямого виборчого права. Пряме виборче право означає що кандидатів на посади кожний громадянин обирає особисто, а не доручає комусь обирати замість себе. Фактично ми обираємо кандидатів на посади народних депутатів до законодавчої влади, а кандидати до органів виконавчої та судової влади громадянами не обираються, що є порушенням їхнього права, передбаченого статтею 71 Конституції України.

Те що Конституція України спочатку статтями 38 і 71 надає громадянам конституційне право обирати кандидатів до трьох державних влад, а потім статтями 81,106 та 128 віднімає конституційне право громадян обирати кандидатів до виконавчої і судової державних влад та надає право не обирати, а призначати суддів Президенту а Прем'єр-Міністра Верховній Раді України, є одним з головних протиріч в діючій Конституції України.

Прошу звернути особливу увагу на статтю 92 Конституції України. На моє переконання, це злочинна стаття, яка дозволяє народним депутатам через прийняття або не прийняття законів позбавляти громадян їхніх конституційних прав. **Тільки подумайте, ця стаття визначає, що виключно законами України визначаються права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод!** Виходить, немає закону – немає громадянин конституційного права, віднімає закон твоє конституційне право – і суди у відповідності до цього закону не визнають твоє конституційне право.

Стаття 55 Конституції гарантує кожному право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади та її посадових і службових осіб. Конституція не вводить ніяких обмежень на рішення влади, які громадянин має право оскаржити. Але законодавці через прийняття Кодексу адміністративного судочинства України (КАСУ) обмежують в цьому відношенні права громадянина. Народні депутати можуть прийняти закон, який буде порушувати або відняти конституційні права громадянина, але громадянин не може оскаржити цей закон в адміністративному суді, бо стаття 266 КАСУ визначає що Верховний Суд у складі колегії Касаційного адміністративного суду, як суд першої інстанції розглядає позови тільки щодо законності постанов, а не законів, Верховної Ради України. Такою протиправною статтею депутати не обмежилися, вони вирішили через цей кодекс майже повністю обмежити право громадянина оскаржувати незаконні акти, дії чи бездіяльність державної влади. Для цього вони в статті 4 КАСУ ввели поняття «публічно-владні управлінські функції». Законодавчого визначення що з себе уявляють ці функції і правила застосування цих функцій судами депутати не надали. Коли громадянин подає позов про протиправні дії органу державної влади або її посадової особи, суддя на свій розсуд, не маючи на то законодавчих підстав, приходять до висновку що відповідач стосовно цього громадянина не здійснює публічно-владних управлінських функцій, і відмовляє в позові. **Прийняття судами рішень на підставі понять, які не мають законодавчого**

визначення, тобто кожен має право трактувати це поняття як йому заманеться, є протиправною дією, але ця дія суду узаконена Кодексом!

Є і другий приклад неправомірності 92 статті Конституції, яка визначає, що виключно законом України визначається організація і порядок проведення виборів і референдумів. У 2012 році Верховна Рада України прийняла ЗУ «Про всеукраїнський референдум» відмінивши при цьому ЗУ «Про всеукраїнський і місцевий референдуми». Вже 10 років відсутнє законодавство про місцеві референдуми, тож громадяни позбавлені свого конституційного права на проведення місцевих референдумів, бо не має закону – не має фінансування для організації місцевого референдуму.

В Конституції є також і прості помилки. Так стаття 13 визначає що атмосферне повітря є власністю народу України. Хіба може атмосферне повітря бути власністю обмеженого кола людей? Воно є власністю всього живого на нашій планеті. Треба було написати що повітряний простір в межах кордонів України та по висоті, визначеній міжнародним правом, є власністю народу України.

Друга помилка – це твердження в статті 15 що в Україні цензура заборонена. Депутати, які це написали, повинні були спочатку поцікавитися, а що означає правовий термін цензура. У всьому світі немає держави, в якій би влада не застосовувала цензуру як в інформаційному просторі, так і в інших сферах життєдіяльності держави. Заборона пропаганди насильства, нацистської та комуністичної ідеології, запровадження ліцензій на виробничу та іншу діяльність є і в Україні, а ці обмеження і є цензурою. **Виходить, що уряд України є порушником вимог Конституції, бо застосовує цензуру у всіх сферах життєдіяльності держави.**

Якщо головний закон держави має положення, які не відповідають інтересам народу України, то і закони, прийняті на підставі цих положень, не відповідають інтересам народу. Питання про перегляд деяких положень Конституції України давно стоїть на порядку денному. Багато політичних сил і громадських організацій йшли на вибори 2019 року під гаслом затвердження громадянами нової Конституції України. Пройшли вибори і питання про нову Конституцію зникло з інформаційного простору.

Наша молодь, переважно студенти, починали на Майдані дві революції. Обидві нібито закінчилися перемогою над силами корупції і зла. Але корупція і свавілля високопосадовців нікуди не ділися.

Якщо ми хочемо отримати кардинальні зміни в побудові суспільного устрою держави, то революцію треба починати не на Майдані, а в голові, в свідомості більшості громадян, які досі живуть з совдепівськими уявленнями що державне – це ні чие, тому з моральної точки зору його можна красти та розбазарювати.

Також, в свідомості більшості громадян впродовж двох останніх десятиліть державна влада через усі підконтрольні їй засоби масової інформації переконує громадян, що Конституція України є однією з найкращих у світі. Навіть такі політичні діячі, як Д. Ярош та І. Смешко, яких поважають і до яких прислухаються багато громадян, стверджують, що Конституцію України не треба змінювати, треба примусити владу виконувати вимоги Конституції. Шановні політики та науковці, які запевняють, що наша Конституція одна з найкращих, скажіть, будь ласка, громадянам України конкретно яка стаття або норма діючої Конституції не виконується державною владою? Крім вимоги Конституції, що цензура заборонена, усі інші вимоги Конституції влада виконує. Бо питання не в тому, що влада не виконує вимог Конституції, а в самих вимогах, які народні депутати заклали в принципові положення Конституції.

Хіба мали право народні депутати закладати в Конституції положення про те, що вони та судді не несуть відповідальності за прийняті ними рішення? Ратифікація народними депутатами Харківських угод про продовження терміну перебування російської бази Чорноморського флоту у Криму в порушення вимоги статті 17 Конституції, що на території України не допускається розташування іноземних військових баз, є злочином, закономірним наслідком якого сталася окупація Криму. Наприкінці березня 2021 року слідчі Державного бюро розслідувань повідомили про підозру колишньому прем'єр-міністру України М. Азарову в державній зраді за погодження Харківських угод. Тож чому не пред'явлена підозра народним депутатам, які ратифікували цю угоду, і в першу чергу колишньому спікеру парламенту В. Литвіну, який з порушенням регламенту позбавив опозицію можливості не допустити ратифікації? Бо стаття 80 Конституції України стверджує: **«Народні депутати України не несуть юридичної відповідальності за результати голосування»**. Переконаний, що громадяни України ніколи не погодили б цю норму

Конституції, як і норму статті 126, яка позбавляє суддів відповідальності за прийняті ними рішення.

Шановні діячі науки, ви справедливо вважаєтеся найбільш компетентними та прогресивними громадянами України. Тому, хто як не ви, чесно і правдиво зробите науково обґрунтований аналіз стану сучасного законодавства і економіки держави, виявите існуючі помилки в механізмах організації суспільного життя, порадите, що необхідно зробити для процвітання України.

Після Перемоги повернуться наші славні воїни до мирних домівок, до звичної мирної праці і спитають усіх, хто був у запіллі – скажіть що треба робити для відновлення нашої держави, в якій не буде корупції, яка повинна стояти на одному рівні з іншими передовими державами світу як у економіці, так і за життєвим рівнем громадян? Які ви напрацювали пропозиції для цього?

Тому ми не маємо права гаяти час, ми повинні організувати всенародне обговорення та аналіз причин, що породжують корупцію та свавілля чиновників, запропонувати шляхи подолання цих негативних явищ, і головна надія в цьому на нашу наукову еліту.

Наукові й освітні установи мають свої засоби інформації, які не є контрольованими сучасною олігархічною владою, мають великий досвід використання можливостей інтернету для започаткування такого всенародного обговорення.

Тож прошу вас підтвердити або спростувати мої висновки про наявність в Конституції статей і норм, які не відповідають інтересам громадян, позбавляють їх конституційних прав і свобод, і, головне, фактично позбавляють права народ України бути господарем у своїй державі.

Сподіваюся, що серед вас знайдеться велика кількість небайдужих, чесних, спраглих справедливості, славних та амбітних людей, що готові змінити на краще життя прийдешніх поколінь, готових боротися і перемагати, громадян України.

Обговорення пропоную почати з аналізу головного закону держави – Конституції України.

З повагою,

28.12.2022 р.

Олексій Харченко.

**Відкрите звернення до
наукової еліти України**

Харченка Олексія Петровича
вул. Шевченка, 400/87, м. Львів, 79069
тел. 0504303479, 0964736256
ел. пошта: damark2013@ukr.net

**Шановні науковці, викладачі та студенти
науково-дослідних та навчальних установ України!**

Усе своє свідоме життя я вважав, що державне майно та державні гроші є власністю народу, тобто кожний громадянин держави є рівноправним співвласником державного майна і коштів державного бюджету. Але виявилось, що в сучасній державі Україна, яку ми з Вами створили у 1991 році, громадяни України не є власниками державного майна і коштів.

На початку становлення нашої держави право народу бути власником державного майна визнавалося 11 статтею Конституції УРСР 1978 року із змінами, внесеними парламентом незалежної України, яка діяла до 1996 року. Ця стаття стверджувала, що державна власність є спільним надбанням всього народу, а в склад державної власності крім землі та надр входили також державні підприємства, установи та банки з їх капіталом.

Народні депутати другого скликання, які приймали Конституцію України 1996 року залишили в ній право громадян бути власниками землі та її надр, але не вказали хто є власником державного майна і коштів, а через закони призначили себе власниками державного майна і коштів. Про те, що 450 народних депутатів є власниками державного майна однозначно було вказано в Законі України «Про власність», який діяв до 2007 року. Стаття 32 цього закону визначала, що суб'єктом права загальнодержавної (республіканської) власності є держава в особі Верховної Ради України.

Закон про власність втратив чинність після прийняття Цивільного кодексу України, в якому стаття 326 визначала, що власником державного майна і державних коштів є держава Україна. Законодавці не дали визначення терміну «держава Україна». Володіти будь-яким майном, у тому числі і державним, можуть тільки люди, але на даний час на законодавчому рівні не визначено які конкретно люди представляють державу і, відповідно, є власниками державного майна і коштів.

В діючій Конституції України та в законах не має визначення терміну «держава Україна». Я звертався до керівництва Верховної Ради України, вислав це звернення на електронну пошту кожного народного депутата, звертався до Президента України, як до гаранта дотримання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина, з проханням відновити право громадян бути власниками державного майна і коштів, та дати конкретне законодавче визначення терміну «держава Україна». У відповідь отримав відписки що моє прохання буде взяте до відома.

В кінці 2021 року я звернувся до керівництва провідних наукових установ з проханням дати наукове визначення терміну «держава Україна», а саме: президента НАПрН України О. В. Петришина, директора інституту держави і права імені В. М. Корецького Ю. С. Шемшученка, ректора Київського університету права НАН України Ю. Л. Бошицького, ректора Національного університету «Одеська юридична академія» В. Є. Загороднього, ректора Харківського університету імені В. Н. Каразіна Т. Є. Кагановської, директора Національного інституту стратегічних досліджень О. В. Богомолу, директора Інституту історії України В. А. Смолія.

О.В.Богомолу в короткому листі повідомив, що підняті мною питання будуть розглянуті надалі експертами інституту. Заступник директора Інституту історії України О.П.Решет повідомив, що теоретично є неможливим досягти остаточного, раз і назавжди визначеного змісту поняття «держава Україна». Ю.Л.Бошицький дав відповідь одним реченням, що Київський університет прав є освітньою установою, тому вирішення поставленого мною питання не входить у статутні функції університету (хто повірить, що науковці університету крім навчання студентів не займаються науковою роботою?). Інші керівники, до яких я звертався проігнорували моє звернення, їм, мабуть, не вигідно пояснювати простим громадянам що таке є Україна.

Поцікавився чому вчать наші науковці студентів. Читаю навчальний посібник «Теорія держави та права» під редакцією професорів Гусарева С. Д. та Тихомирова О. Д. Спочатку вони визначають, що **держав**а – це форма організації політичної влади, потім пишуть, що пізнання ознак держави є складним, і в підсумку дають наступне визначення держави: **держав**а – це суверенна, політико-територіальна організація влади суспільства, яка виражає, узгоджує і забезпечує інтереси населення шляхом встановлення загальнообов'язкових правил поведінки за участю спеціальних органів управління та правового примусу, вирішує загальносуспільні справи і виступає суб'єктом міжнародно-правових відносин.

Для мене є незрозумілим вислів «політико-територіальна організація влади суспільства». Суспільство держави – це всі її громадяни, від новонародженого до старої людини, яка досить часто вже недієздатна. То що, і новонароджені, і недієздатні входять в цю політичну організацію і борються за владу, бо головна мета будь-якої політичної організації – це завоювання влади в державі?

Читаю Юридичну енциклопедію під редакцією Ю. С. Шемшученка. **Держав**а – це сукупність людей, території, на якій вони проживають, і суверенної у межах даної території влади. І друге визначення – це організація політичної влади, головний інститут політичної системи суспільства. Не розумію, як можна скласти докупки людей, територію і владу, але з цих визначень поняття держави, як і з інших, з якими я ознайомився, зробив висновок, що для наших науковців головна ознака держави це політична влада.

Вікіпедія визначає: **Політична влада** — здатність однієї людини або групи осіб контролювати поведінку громадян і суспільства, виходячи із загальнонаціональних чи загальнодержавних завдань, або з власних, коли влада в державі належить олігархам.

Тож нашу молодь вчать, що головне в державі влада, і, виходить усе державне майно і гроші належать людям при владі.

Я не науковець і тому не бачу проблем з визначенням ознак сучасної держави, бо Україна - сучасна держава. Перша і головна ознака – наявність людей, які створюють цю державу. Немає людей, немає держави і державної влади. Друга – люди, які створюють державу, добровільно визнають себе громадянами цієї держави та домовляються про основні принципи співіснування громадян у цій державі. Третя – наявність території, обмеженої державним кордоном, на якій ці люди живуть. Четверта – визнання цієї держави в межах її державних кордонів іншими державами світу.

Для себе я зробив наступне визначення терміну «держава Україна»:

Держава Україна – це об'єднання людей, переважно української нації, на землях своїх предків, в межах кордонів, визнаних іншими державами світу, які добровільно визнали себе громадянами України та домовилися дотримуватися принципів організації суспільного життя в державі на засадах, визначених Конституцією України.

Виходячи з цього визначення в мене виникла необхідність розібратися з принципами організації суспільного життя, які закладені в діючій Конституції України. Починаю читати перше речення преамбули Конституції і одразу бачу що депутати, які приймали Конституцію, збрехали, заявивши, що прийняли цю Конституцію від імені Українського народу - громадян України всіх національностей! На першому всеукраїнському референдумі, який відбувся до прийняття Конституції 1996 року, народ України вирішив тільки питання створення незалежної держави України, але не надавав народним депутатам дозволу замість нього приймати Конституцію України. У 1992 році за рішенням парламенту проходило всенародне обговорення проекту нової Конституції, і більшість громадян в організаціях і колективах, де проводилося це обговорення, підтримували цей проект. А преамбула цього проекту визначала що Український народ затверджує конституцію:

Ми, український народ - громадяни України усіх національностей, виражаючи свою суверенну волю, спираючись на багатовікову історію українського державотворення і на основі здійсненого українською нацією права на самовизначення, дбаючи про забезпечення прав і свобод людини та гідних умов її життя, піклуючись про зміцнення громадянської злагоди у суспільстві, прагнучи розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, усвідомлюючи відповідальність перед нинішнім і майбутніми поколіннями, керуєчись Актом проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року, схваленим 1 грудня 1991 року всенародним голосуванням, затверджуємо цю Конституцію - Основний Закон України.

Всенародного обговорення проекту Конституції 1996 року не проводилося, до громадян України законодавці не донесли, що проект Конституції 1996 року в принципових питаннях відрізняється від проекту 1992 року. Так в проекті 1992 року виконавчу державну владу очолює Президент, а не Кабінет Міністрів України, суддів обирає парламент, а не призначає Президент.

Прийнявши без узгодження з громадянами Конституцію України, народні депутати другого скликання порушили діюче на той час законодавство, а саме, ст. 5 Конституції України 1978 року, яка визначала: **«Найважливіші питання державного життя виносяться на всенародне обговорення, а також ставляться на всенародне голосування (референдум)»**.

Дехто скаже, хіба так важливо те що депутати прийняли Конституцію без погодження з народом України. Так, це дуже важливо, це принципове питання, на яке законодавці і Конституційний Суд України посилаються коли приймають рішення про обмеження права народу бути господарем у своїй державі. Наприклад, народним депутатам не сподобалося що Закон України "Про всеукраїнський референдум" від 6 листопада 2012 року дозволяє громадянам на всеукраїнському референдумі приймати зміни до Конституції України, бо це не прописано в діючій Конституції. Вони звернулися до Конституційного Суду України, і той своїм рішенням від 26.04.2018 року № 4-р/2018 скасовує Закон України "Про всеукраїнський референдум". Цим було ліквідовано конституційне право громадян на організацію і участь у референдумах за народною ініціативою, передбаченого статтями 38 і 72 Конституції України. В цьому рішенні Суд зазначає: *«Конституційний Суд України неодноразово підкреслював природу Конституції України як результату здійснення народом установчої влади»*, тобто Конституційний Суд вважає що народ України погодив прийняття такого тексту Конституції, і далі пояснює чому прийняв таке рішення: *«народ, маючи суверенну прерогативу щодо здійснення установчої влади, водночас перебуває у визначених Конституцією України межах щодо порядку її здійснення»*. Виходить, що народ сам себе обмежив у своїх правах. Другий приклад, стаття 74 Конституції України визначає: **«Референдум не допускається щодо законопроектів з питань податків, бюджету та амністії»**. Знову виходить, народ України, як господар в державі, найняв на роботу «слуг народу», а ті без погодження господаря прийняли Конституцію України і сказали господарю що він не має права втручатися у те, як «слуги народу» керують державною господаркою і куди витрачають кошти. Тож повертаюся до того, з чого почав це звернення, «слуги народу» не визнають права громадян бути власниками державного майна і коштів, права на вирішення як треба жити і розвивати державну господарку, і тому безкарно грабують і розтринькують державне добро і кошти.

Перший розділ Конституції України визначає яку ми державу створили у 1991 році та основні принципи організації суспільного життя в цій державі.

Стаття 1 конституції визначає що Україна є демократична держава.

Наукова література визначає: **демократія** – це політичний режим, при якому єдиним легітимним джерелом влади в державі визнається народ. Але Конституція України крім влади народу створює ще п'ять влад – це три державних влади (законодавча, виконавча та судова), влада Президента та влада Конституційного Суду. Президент України В. Зеленський правильно сказав, що ці п'ять влад не є владами, а «слугами народу». На моє переконання в Конституції повинна залишитися тільки влада народу – громадян України, а інші влади повинні називатися Службами, бо їхнє головне призначення служити громадянам, забезпечувати чітке функціонування демократичного громадянського суспільства України.

Наукова література визначає: **демократична держава** – це держава, заснована на здійсненні народовладдя шляхом забезпечення прав громадян, їх рівної участі у формуванні державної влади і контролі за її діяльністю. А що таке «народовладдя» в державі, для чого воно засновується, яка його мета? Знову звертаюся до наукової літератури: **народовладдя** – приналежність всієї влади народу і вільне здійснення народом цієї влади відповідно до його суверенної волі та інтересів. Тобто, народ (громадяни, які мають право голосу) створюють державні і місцеві установи, наймають на службу у ці установи посадовців, надають цим посадовцям відповідні повноваження та обов'язки, контролюють виконання посадовцями їхніх обов'язків. А з якою метою громадяни здійснюють свою владу? Хіба за 30 років незалежності України, впродовж яких народ України згідно з її Конституцією є єдиним джерелом влади, життєвий рівень громадян піднісся до рівня передових держав світу, чи може наша держава стала по своїх економічних, соціальних та інших показниках на рівень з передовими державами світу?

Як показує історичний досвід, у всі часи існування людства, ті хто отримували владу, використовували цю владу у першу чергу для свого збагачення. Тож і громадяни України повинні використовувати владу у першу чергу для піднесення життєвого рівня людини.

На моє переконання народовладдя в Україні повинно базуватися на трьох головних принципах:

1. Народ України – громадяни усіх національностей є єдиною владою в державі, всі структури державного і місцевого рівня, які створюються для забезпечення якісного життя людини в державі, є Службами. Громадяни є засновниками державних і місцевих служб та шляхом затвердження головного закону держави – Конституції України надають керівникам цих служб необхідні повноваження, визначають їх обов'язки та встановлюють відповідальність службових і посадових осіб за протиправне використання повноважень або не виконання своїх обов'язків.

2. Громадяни є власниками всього національного добра, в яке входить земля, крім приватної, її надра, водний та повітряний простір, водойми та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони, рухоме і нерухоме державне майно та корпоративні права, кошти державного бюджету, інтелектуальна, культурна, наукова та історична спадщина.

3. Кожний громадянин, як рівноправний співвласник національного добра, періодично, у визначені законом терміни, отримує на свій рахунок частку коштів від експлуатації та реалізації національного добра.

В Конституції України держава має багато функцій і обов'язків, вона відповідає перед людиною та забезпечує права і свободи людини (стаття 3), забезпечує, гарантує і сприяє вільному розвитку, використанню і захисту російської, інших мов національних меншин України (стаття 10), сприяє консолідації та розвитку української нації (стаття 11), дбає про задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами держави (стаття 12), забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності (стаття 13), здійснює особливу охорону землі – основного національного багатства (стаття 14), гарантує свободу політичної діяльності (стаття 15), збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави (стаття 16), захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу (стаття 17).

То хто ж конкретно, які посадові особи, виконують перераховані в першому розділі Конституції функції і обов'язки держави? Розглянемо статтю 3 Конституції. Якщо держава – це всі її громадяни, то як вони можуть відповідати перед людиною та утверджувати і забезпечувати права і свободи людини? Це можуть здійснювати тільки державні служби, а саме, виконавча і судова державні влади. Тож ця стаття визначає що держава це державна влада. Стаття 17 Конституції визначає що захист суверенітету і територіальної цілісності України є функцією держави, справою всього Українського народу. В цьому випадку виходить що державою є весь Український народ.

Прошу звернути Вашу Увагу на такий обов'язок держави як відшкодування людині і громадянину матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами при здійсненні ними своїх повноважень, за рахунок держави (стаття 56). Шкоду людині зробили конкретні чиновники, а відшкодовують фактично громадяни з свого державного бюджету.

Виходить, як володіти і керувати державним майном і коштами та отримувати від цього зиск, то держава – це державна влада у вигляді чиновників усіх рангів, а як воювати за свою державу та незалежність, або відшкодовувати збитки то держава – це **Український народ - громадяни України всіх національностей!**

Всі визнають, що судова державна влада найбільш корумпована в Україні. Так би не повинно було бути, бо судова влада і судді згідно Конституції є абсолютно незалежними. А хіба є в світі абсолютна незалежність? Абсолютної незалежності не існує, завжди хтось від когось, або щось від чогось залежить. Судді, ще будучи кандидатами в судді залежать від комісії, яка визначає їх фах, та рекомендує для призначення на посаду судді. Ця комісія складається в основному з суддів, яких можна підкупити. Далі судді залежать від Президента України, який призначає рекомендованих кандидатів на посаду судді. Але в реальності Президент не в стані володіти інформацією про тисячі кандидатів в судді, яких він повинен призначити на посаду, тому фактично

рішення кого треба призначати на посаду судді а кого ні, приймають чиновники Офісу Президента (колишньої Адміністрації). Ці чиновники мають вплив на суддю і після призначення на посаду через процедуру прийняття присяги судді. Яскравим прикладом є такий факт. Громадянин Князев В.С. був призначений на посаду судді 13 листопада 2013 року (тепер він є Головою Верховного Суду), і з цього дня почав виконувати повноваження судді Миколаївського окружного адміністративного суду. Присягу судді Князев В.С. склав лише 31 березня 2015 року. Переконали, що Князев В. С. хотів одразу скласти присягу, але чимось не догодив чиновникам Президента, і тому ті відтермінували процедуру прийняття присяги поки проблему не було вирішено. Судді, як і всі люди, хочуть мати гарний заробіток, а розмір їхнього заробітку залежить від народних депутатів, бо ті приймають закон про те як треба платити суддям. Виходить що судді є залежними від чиновників усіх державних влад і абсолютно не залежні від громадян, тому і судять на користь чиновників та можновладців.

За роки незалежності України судова система через родинні зв'язки зрослася з системами адвокатури, прокуратури та іншими юридичними державними системами, і перетворилася в майже незалежний клан, який обслуговує клан високопосадовців і олігархів.

Я бачу тільки одне рішення для подолання корупції в судовій системі – це поставити суддів в залежність від волі громадян України. Така залежність суддів від громадян передбачена статтею 71 Конституції України, яка визначає: **Вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування.** В Україні є три органи державної влади, тож у відповідності до цієї статті громадяни повинні обирати кандидатів до законодавчої, виконавчої та судової державних влад. Причому ці вибори відбуваються на основі прямого виборчого права. Пряме виборче право означає що кандидатів на посади кожний громадянин обирає особисто, а не доручає комусь обирати замість себе. Фактично ми обираємо кандидатів на посади народних депутатів до законодавчої влади, а кандидати до органів виконавчої та судової влади громадянами не обираються, що є порушенням їхнього права, передбаченого статтею 71 Конституції України.

Те що Конституція України спочатку статтями 38 і 71 надає громадянам конституційне право обирати кандидатів до трьох державних влад, а потім статтями 81,106 та 128 віднімає конституційне право громадян обирати кандидатів до виконавчої і судової державних влад та надає право не обирати, а призначати суддів Президенту а Прем'єр-Міністра Верховній Раді України, є одним з головних протиріч в діючій Конституції України.

Прощу звернути особливу увагу на статтю 92 Конституції України. На моє переконання, це злочинна стаття, яка дозволяє народним депутатам через прийняття або не прийняття законів позбавляти громадян їхніх конституційних прав. **Тільки подумайте, ця стаття визначає, що виключно законами України визначаються права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод!** Виходить, немає закону – немає громадянин конституційного права, віднімає закон твоє конституційне право – і суди у відповідності до цього закону не визнають твоє конституційне право.

Стаття 55 Конституції гарантує кожному право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади та її посадових і службових осіб. Конституція не вводить ніяких обмежень на рішення влади, які громадянин має право оскаржити. Але законодавці через прийняття Кодексу адміністративного судочинства України (КАСУ) обмежують в цьому відношенні права громадянина. Народні депутати можуть прийняти закон, який буде порушувати або віднімати конституційні права громадянина, але громадянин не може оскаржити цей закон в адміністративному суді, бо стаття 266 КАСУ визначає що Верховний Суд у складі колегії Касаційного адміністративного суду, як суд першої інстанції розглядає позови тільки щодо законності постанов, а не законів, Верховної Ради України. Такою протиправною статтею депутати не обмежилися, вони вирішили через цей кодекс майже повністю обмежити право громадянина оскаржувати незаконні акти, дії чи бездіяльність державної влади. Для цього вони в статті 4 КАСУ ввели поняття «публічно-владні управлінські функції». Законодавчого визначення що з себе уявляють ці функції і правила застосування цих функцій судами депутати не надали. Коли громадянин подає позов про протиправні дії органу державної влади або її посадової особи, суддя на свій розсуд, не маючи на то законодавчих підстав, приходять до висновку що відповідач стосовно цього громадянина не здійснює публічно-владних управлінських функцій, і відмовляє в позові. **Прийняття судами рішень на підставі понять, які не мають законодавчого**

визначення, тобто кожен має право трактувати це поняття як йому заманеться, є протиправною дією, але ця дія суду узаконена Кодексом!

Є і другий приклад неправомірності 92 статті Конституції, яка визначає, що виключно законом України визначається організація і порядок проведення виборів і референдумів. У 2012 році Верховна Рада України прийняла ЗУ «Про всеукраїнський референдум» відмінивши при цьому ЗУ «Про всеукраїнський і місцевий референдуми». Вже 10 років відсутнє законодавство про місцеві референдуми, тож громадяни позбавлені свого конституційного права на проведення місцевих референдумів, бо не має закону – не має фінансування для організації місцевого референдуму.

В Конституції є також і прості помилки. Так стаття 13 визначає що атмосферне повітря є власністю народу України. Хіба може атмосферне повітря бути власністю обмеженого кола людей? Воно є власністю всього живого на нашій планеті. Треба було написати що повітряний простір в межах кордонів України та по висоті, визначеній міжнародним правом, є власністю народу України.

Друга помилка – це твердження в статті 15 що в Україні цензура заборонена. Депутати, які це написали, повинні були спочатку поцікавитися, а що означає правовий термін цензура. У всьому світі немає держави, в якій би влада не застосовувала цензуру як в інформаційному просторі, так і в інших сферах життєдіяльності держави. Заборона пропаганди насильства, нацистської та комуністичної ідеології, запровадження ліцензій на виробничу та іншу діяльність є і в Україні, а ці обмеження і є цензурою. **Виходить, що уряд України є порушником вимог Конституції, бо застосовує цензуру у всіх сферах життєдіяльності держави.**

Якщо головний закон держави має положення, які не відповідають інтересам народу України, то і закони, прийняті на підставі цих положень, не відповідають інтересам народу. Питання про перегляд деяких положень Конституції України давно стоїть на порядку денному. Багато політичних сил і громадських організацій йшли на вибори 2019 року під гаслом затвердження громадянами нової Конституції України. Прошли вибори і питання про нову Конституцію зникло з інформаційного простору.

Наша молодь, переважно студенти, починали на Майдані дві революції. Обидві нібито закінчилися перемогою над силами корупції і зла. Але корупція і свавілля високопосадовців нікуди не ділися.

Якщо ми хочемо отримати кардинальні зміни в побудові суспільного устрою держави, то революцію треба починати не на Майдані, а в голові, в свідомості більшості громадян, які досі живуть з совдепівськими уявленнями що державне – це ні чия, тому з моральної точки зору його можна красти та розбазарювати.

Також, в свідомості більшості громадян впродовж двох останніх десятиліть державна влада через усі підконтрольні їй засоби масової інформації переконує громадян, що Конституція України є однією з найкращих у світі. Навіть такі політичні діячі, як Д. Ярош та І. Смеско, яких поважають і до яких прислухаються багато громадян, стверджують, що Конституцію України не треба змінювати, треба примусити владу виконувати вимоги Конституції. Шановні політики та науковці, які запевняють, що наша Конституція одна з найкращих, скажіть, будь ласка, громадянам України конкретно яка стаття або норма діючої Конституції не виконується державною владою? Крім вимоги Конституції, що цензура заборонена, усі інші вимоги Конституції влада виконує. Бо питання не в тому, що влада не виконує вимог Конституції, а в самих вимогах, які народні депутати заклали в принципові положення Конституції.

Хіба мали право народні депутати закладати в Конституції положення про те, що вони та судді не несуть відповідальності за прийняті ними рішення? Ратифікація народними депутатами Харківських угод про продовження терміну перебування російської бази Чорноморського флоту у Криму в порушення вимоги статті 17 Конституції, що на території України не допускається розташування іноземних військових баз, є злочином, закономірним наслідком якого сталася окупація Криму. Наприкінці березня 2021 року слідчі Державного бюро розслідувань повідомили про підозру колишньому прем'єр-міністру України М. Азарову в державній зраді за погодження Харківських угод. Тож чому не пред'явлена підозра народним депутатам, які ратифікували цю угоду, і в першу чергу колишньому спікеру парламенту В. Литвину, який з порушенням регламенту позбавив опозицію можливості не допустити ратифікації? Бо стаття 80 Конституції України стверджує: **«Народні депутати України не несуть юридичної відповідальності за результати голосування»**. Переконаний, що громадяни України ніколи не погодили б цю норму

Конституції, як і норму статті 126, яка позбавляє суддів відповідальності за прийняті ними рішення.

Шановні діячі науки, ви справедливо вважаєтеся найбільш компетентними та прогресивними громадянами України. Тому, хто як не ви, чесно і правдиво зробите науково обґрунтований аналіз стану сучасного законодавства і економіки держави, виявите існуючі помилки в механізмах організації суспільного життя, порадите, що необхідно зробити для процвітання України.

Після Перемоги повернуться наші славні воїни до мирних домівок, до звичної мирної праці і спитають усіх, хто був у запіллі – скажіть що треба робити для відновлення нашої держави, в якій не буде корупції, яка повинна стояти на одному рівні з іншими передовими державами світу як у економіці, так і за життєвим рівнем громадян? Які ви напрацювали пропозиції для цього?

Тому ми не маємо права гаяти час, ми повинні організувати всенародне обговорення та аналіз причин, що породжують корупцію та свавілля чиновників, запропонувати шляхи подолання цих негативних явищ, і головна надія в цьому на нашу наукову еліту.

Наукові й освітні установи мають свої засоби інформації, які не є контрольованими сучасною олігархічною владою, мають великий досвід використання можливостей інтернету для започаткування такого всенародного обговорення.

Тож прошу вас підтвердити або спростувати мої висновки про наявність в Конституції статей і норм, які не відповідають інтересам громадян, позбавляють їх конституційних прав і свобод, і, головне, фактично позбавляють права народ України бути господарем у своїй державі.

Сподіваюся, що серед вас знайдеться велика кількість небайдужих, чесних, спраглих справедливості, славних та амбітних людей, що готові змінити на краще життя прийдешніх поколінь, готових боротися і перемагати, громадян України.

Обговорення пропоную почати з аналізу головного закону держави – Конституції України.

З повагою,

28.12.2022 р.

Олексій Харченко.